

[Behnke]

have debatter, hvor man så sandelig ikke kan forstå, at arbejdsløsheden bliver ved med at stige. Man kan så sandelig ikke forstå, at omsætningen i dansk erhvervsliv falder, og man kan ikke forstå, at Danmarks økonomi har det ad Pommern til.

Der er én eneste forklaring på de ting, nemlig den sammenhæng, der er med, at man absolut skal spille Karl Smart ude i den store verden ved at bryste sig af at gå i spidsen på alle de her områder. Fremskridtspartiet har ét eneste svar, og det er et stort og utvetydigt nej.

Jeg skal ikke i dag gennemgå vor energipolitik, selv om denne årlige debat lægger op til, at partierne afpunder deres samlede energipolitiske program. Jeg skal henvise dem, der måtte være interesseret, til sp. 5032 ff. i fortrykket for den 19. januar 1988, hvor der fra min side blev grundigt redegjort for Fremskridtspartiets energipolitik.

Jeg skal i stedet tage fat på nogle af de enkelt-sager, der i øjeblikket ikke alene plager mig, men også store dele af den danske befolkning.

Sidste torsdag, hvor vi havde DONG-fore-spørgslen, kunne Venstres og Konservatives ordførere, der i øvrigt begge er til stede i salen i dag, gå på talerstolen og sige, at det blev under ingen omstændigheder med deres medvirken, man påbød elselkskerne at benytte naturgas. Det var en klar og utvetydig melding, og den var vi på daværende tidspunkt meget tilfreds med.

Men så sker der det, at den 21. februar udsender energiministeren en pressemeddelelse, som den 22. februar bliver refereret både i Jyllands-Posten og i Politiken. Den pressemeddelelse påbyder dem ikke at benytte naturgas, næh, den forbyder dem mere eller mindre at bruge alle andre energiformer. Det er selvfølgelig også en måde at føre politik på. Man siger ikke til folk, hvad de skal gøre, man forbyder bare alle andre muligheder, og så er der frit valg med hensyn til naturgas bagefter.

Jeg kan ikke forstå, at partier som Venstre og De Konservative i den grad bliver ved med at lade sig tage ved næsen af den form for politik.

Så snakkes der meget om vindmøller, og ministeren bruger da også et par sider til at beskrive, hvordan man forventer det bedste for dansk vindmølleproduktion fremover. Jeg kan ikke lade være med i den forbindelse at henvise til en artikel, der blev bragt i dagbladet Vestkysten den 10. februar.

I den artikel citerer man en anden artikel, der har været bragt i Weekendavisen, og af den artikel fremgår det, at det koster 1,1 mio. kr. i tilskud hver eneste gang der bliver produceret en vindmølle i Danmark, hvor energiministeren ifølge avisartiklen skulle have udtalt, at der kun var behov for et tilskud på 300.000 kr. I 1988 blev der produceret 300 vindmøller med et samlet tilskud på 330 mio. kr., det er altså 1,1 mio. kr. pr. stk.

Det duer ikke, at vi på den måde frådser med skatteydernes penge og påstår, at vi har et alternativ til de mere konventionelle former for energi. Ikke alene er det et problem at have vindmøller stående rundt omkring, men det kan ganske enkelt ikke være meningen, at der tilgår dem så store statsubsidier. Det skulle selvfølgelig glæde mig, hvis energiministeren senere på dagen kan gå op og afvise de udtalelser, han selv har givet til Weekendavisen, citeret i Vestkysten.

Derudover kunne jeg godt tænke mig at sige om de såkaldte vedvarende energiformer, at der er en ting, man ofte glemmer, og det er at stille spørgsmål om den mængde energi, der medgår til f.eks. at fremstille et biogasanlæg, en vindmølle, solfangere.

Hvis man bruger den store tabel og regner sammen, hvad der medgår af energi f.eks. til fremstilling af stål og beton og glasfiber, og hvad der ellers bliver brugt, i forhold til den energiproduktion, man kan få fra de pågældende såkaldte alternative energiformer, er situationen desværre den – desværre, for det ville være dejligt, hvis det var omvendt, ingen har endnu opfundet evighedsmaskinen, heller ikke i det her tilfælde – at regnskabet som oftest giver et stort minus.

De mange penge, der bliver brugt fra det offentliges side på at forske i de vedvarende energikilder, kunne efter Fremskridtspartiets mening have været væsentlig bedre anvendt på mere fremtidsrettede projekter.

I et blad, der hedder El og Energi, nr. 1 fra 1989, er der en interessant artikel på side 12 under overskriften: »Er brint et af svarene til Brundtland?«, og der bliver redegjort for, hvor langt man bl.a. på Risø er kommet i brintforskningen. Jeg har selv stillet spørgsmål om det – nr. S 805, Folketingets forhandlinger, sp. 9932 i Folketingsåret 1987–88, 1. samling – men dengang formåede jeg ikke at få den daværende